

La Mort de L'Avi

Joan Manuel Serrat

No hi ha rialles, sols hi ha plors
No hi ha cançons, sols hi ha gemecs
Sembla que tot vagi de dol
En aquest racó mariner

A la taverna, els pescadors
Estan tots muts, no diuen res
I les comares, a l'església
Preguen per l'avi

Tothom anirà a l'enterrament
Tothom dirà: "que bo què era!"
Tothom sabrà parlar-ne bé
Potser algú plorarà de pena
Però no d'amor
Perquè, al vell
D'amor, tan sols li'n van donar
La barca, el vent, els aparells
La xarxa, el sol
I el blau del mar

Però l'endemà tot ha canviat
Car ningú no pensa en el vell
Els pescadors són a la mar
Els minyons juguen pel carrer
Però a la platja, plena ahir
Sols una barca hi ha restat
Amb una xarxa que mai més
No tornarà a besar la mar
No tornarà a besar la mar
Mai més

La Muerte del Abuelo

No hay risas, sólo hay llantos
No hay canciones, sólo hay gemecs
Parece que todo vaya de luto
En este rincón marinero

A la tasca, los pescadores
Están todos mudos, no dicen nada
Y las parteras, a la iglesia
Ruegan por el abuelo

Todo el mundo irá al enterrament
Todo el mundo dirá: "que bueno qué era!"
Todo el mundo sabrá hablar bien
Quizás alguien llorará de pena
Pero no de amor, porque, al viejo
De amor, tan sólo le dieron
La barca, el viento, los aparatos
La red, el sol
Y el moratón del mar

Pero el día siguiente todo ha cambiado
Caro nadie piensa en el viejo
Los pescadores son a la mar

Los minyons juegan por la calle
Pero a la playa, llena ayer
Sueles una barca ha restado
Con una red que nunca jamás
No volverá a besar la mar
No volverá a besar la mar
Nunca jamás